

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΗΚΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΤΟΡΣΑΙΝ

"Όπως θα διαβάσατε ήδη στις εφημερίδες, πρό δεκαεπταήμερου συνέβη στο Παρίσι ένα τραγικό δυστύχημα, έντελώς... φιλόλογικό. "Έν' αυτόντο, τὸ όλοῖον όδηγόςσε ό γνωστότατος συγγραφέης "Ιερώνίμος Ταρό, διεμέλισε όιστρό τον ποιητή "Αντόιστο Ντορσαίν. "Έπ' τή ενκαιρίω αὐτή, σάς παραθέτουμε έδώ μερικά ανέκδοτα τού άτυχούς ποιητοῦ.

***

"Ο Ντορσαίν, σάν νά προσπαθάνοντ τί έιδουσ θάνατος τον έπερίμενε. "Λίγες ήμέρες πρό τού θανάτου του έλεγε σέ κάποιον φίλο του: "Ο σύγχρονος πολιτισμός δέν αγαπάει καθόλου ούτε τους ποιητές, ούτε τους σοφούς. "Έτσι ό μέγας χημικός Μπερτελό διεμελίσθη από ένα καμινάκι και ό μέγας ποιητής Βεραρέν από μιá άμαξοστοιχία... Καθημερινώς τρέφω μήπως σιμβή κανένα παρόμοιο δυστύχημα καί τού Ματταράλγ... "Πού νά ήξερε ό δυστυχής τί θάνατο προώριζε ή μοίρα σ' αυτόν τον ίδιο...

***

"Ο "Ανατόλ Φράνς δέν αγαπούσε καθόλου την ποίηση τού Ντορσαίν και έπανελαμβάνε συχνά ότι τά ποιήματά του έστερούντο πλούτου ενίζονω.

— Είπε, έλεγε, σάν ένα χηπουρό, ποι κάνει καθημερινώς την ίδια άνοδοσίρη μέ τά ίδια λουλουδιά. "Αντιθέτως ό Ντορσαίν εδάμαζε τον "Ανατόλ Φράνς. Καί όταν μιá μέρα έμαθε τις δυσμενείς του κρίσεις περί των ποιημάτων του, έίπε:

— "Ο Φράνς έίνε τόσο μεγάλος, όστε έχει τὸ δικαίωμα νά έίνε άσπληρός στις κρίσεις του γιά τά έργα των άλλων... Αυτό θά πη μετροφοροσίρη!..

***

"Ο Ντορσαίν άνηξε στη σχολή των ποιητών που έγνάριζοντα άδόξωβα, ένδιαφερόμενοι μονάχα γιά τὸ έργο του. "Ένας από γιά τὸ μέγιστους Γάλλους μυθιστοριογράφους έλεγε σχετικώς τελευταία:

— Θά μπορούσε νά έίχε γίνει μεγάλος, πλούσιος και ένδοξος, άν δέν έλάτρευε την ταπεινότητα...

***

"Ο Ντορσαίν είχε παντρευτή πρό πολλών έτών μιá γοητευτική πρωταγωνίστρια τού θεάτρου "Οντέον", ή όποία άπήγγελε μέ θαυμασία φωνή τους στίχους του. Γι' αυτό ό ποιητής έπανελάμβανε συχνά:

— "Η καλύτερη κριτική των ποιημάτων μου έίνε ή φωνή της γυναίκας μου. "Όταν απαγγέλει ένα ποίμά μου και ξεάφνα σταματάει, καταλαβαίνω πως οι στίχοι του δέν έίνε καλοί και τους διορθώνω...

δος στο Λονδίνο, τὸ Σοφούλη, τὸ σημερινό "Υπουργό των Στρατιωτικών, τον Προβλεγγιου, τὸ Χαμονόπουλο μετά της Τουρκικής Προσέβας, θεο του μουσουργου z. Καλοισιρη. "Ο Χαμονόπουλος είχε τιλιζει τὸ Σοφούλη μ' ένα χρώμα και έπ' πλέον τού έδεσε τά χέρια πσθάγκωνα. Ξεανήμασε όλοι, με τον Σουρή και, φυσικά, και την κυρία Σουρή, που δέν άφινε ποτέ μόνον τον άντρα της, γιά τὸ σπιτι του καθηγητοῦ τού Πανεπιστημιου Σακελλαροπούλου. "Ο Σοφούλης στο δρόμο διαμαρτυρόταν παρακαλώντας νά τού λύσειη τά χέρια. "Υπστίθι όμως σασπὸ μαρτυροῦ. Στο σπιτι βέβαια τού Σακελλαροπούλου κανένας δέν ένδοσκολεύτηζε νά μιá άναγνωρίση. Καί γελάσαμε τόσο πολύ, είπαμε τόσα άστεία, όστε ή βροδιά έκείνη μοῦ μένει άλησιμόνητη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Αποκηράτικες άναμν ή σεις των κ. κ. Μητσον Μυράτ, Μιλτ. Λιδωρίκη, Σπ. Μελά, Ν. Δάσκαρη, Τίμος Μωραϊτινή, Γ. Πάπ κ. λ. π.

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

Είχαμε γυρίσει από την κηδεία της νεαρσφάτης σύζυγος τού γέροντ διεκθντοῦ τού ταχθροσίρη της πόλεως μας Περγόφ. "Αφού έδάφνε τη μακαρίτισσα, πήγαμε πάλι στο σπιτι του, γιά νά παρακαθήσομε, σύμφωνα με την παλαιοή ανήθεια, στο δείπνο της παρηγοριάς.

"Όταν σεοφρίσαν την πιουσιότα, ό γέρος χήρος άόρισε νά κλάιη μαζί και έίπε :

— Αὐτή ή πιουσιότα έχει την ίδια κοκκινάδα που είχαν και τά μάγουλα της μακαρίτισσας... Είνε όμορφη σάν κι' αὐτήν...

— Ναι, συμφώνησαν όλοι οι συνδαιτυμόνες, ή μακαρίτισσα ήταν στ' αλήθεια όμορφη... "Ήταν μιá γυναίκα πρώτης τάξεως...

— Ναι, έίπε και ό χήρος. Ναι, όποιος την έβλεπε θαμπωνόταν. Καί όμως, χήρος, έγώ δέν την αγαπούσα ούτε γιά την όμορφιά της, ούτε γιά τους καλούς της τρόπους... Αὐτά τά δύο προτερήματα τά συναντά κανείς συχνά και στις άλλες γυναίκες... Την αγαπούσα γιά ένα άλλο χάρισμά της... "Αγαπούσα τη μακαρίτισσα, που ό Θεός νά πάλι κοντά του την ψυχή της, γιατί, παρ' όλο τὸ ζοηρό και εδθμο ζομακίτηα της, έμεινε πιστή στο σύζυγό της. Μου έμεινε πιστή, μοιόνοτι αὐτή ήταν μόλις έίκοσι χρόνων, ένω έγώ σέ λίγο ζογώνω τά έξήνα... "Έμεινε πιστή σέ μένα, ένα γέρο άνθρωπο!...

"Ο διάζος της ένοιαξε, που ήταν κι' αυτός στο δείπνο, στο σημείο αυτό έδειξε την αμφιβολία του, Σεοφρίστας έπστα.

— Τι, τού έίπε ό χήρος, δέν με πιστεύεις;

— "Όχι πως δέν ό πιστένω, τού άπάντησε ό διάζος ταρραμένος, μά... μά... ή νέες γυναίκες σημερα... αγαποῦν πολλ... τά... πως τά λένε... τά φαντεοῦ!

— "Αν αμφιβάλης, κίριε διάζο, γιά την πίστι της σύζυγος μου, έγώ θα σου άποδείξω τὸ άντιθετο... Κατόρθωνα νά την κρατάω κοντά μου πιστή, χρησιμοποιώντας διάφορα στρατηγήματα... Χρησιμοποίησα την παροργία, γιά νά διατηρώ άαηλίδοτη τη σεζορική μου τιμή... Χρησιμοποίησα όμορφινες κουβέντες, που έφτανε μόνο νά τις πὸ γιά νά κοιμώμω έντελως ήσυχο, ως προς τὸ κεφάλιο της σεζορική πιστεύω... "Ήταν ήσαν λουπόν ή κουβέντες αυτές; ρωτίσαμε μέ περιέργεια.

— "Ό! ήσαν άλιούστατες, άπάντησε έκείνος... Διέδωκα στην πόλι άνωσφάτες ήμερες τις βάρους της γυναίκας μου... Αὐτές τις ήμερες τις ξερετε όλοι και γ' αυτό ίσως με θεωρούσατε ως άτυχή σύζυγο και πάντα κάτι κρυφοφιλοφύριζε όσκις με βέβαιατε νά περνώ μαζί με τη γυναίκα μου... "Έλεγα λοιπόν καταλήλιος, γιά νά τὸ μάθη όλος ό κόσμος: "Η γυναίκα μου έίνε φιληνάδα τού διεκθντοῦ της "Αστνονιάς "Ήών "Αλεξίεβιτς... Αὐτό μονάχα έφτανε... Κανείς άνδρας

δέν τοιμώσε πάλι νά έροτοτροσίρη με τη μακαρίτισσα, γιατί όλοι φοβόνοσαν την όργη τού διεκθντοῦ της "Αστνονιάς... "Όταν μάλιστα ένας άνδρας σενατόσε στο δρόμο τη γυναίκα μου, άπομακρυνόταν γρήγορα από κοντά της, γιά νά μη βάλι την ιδέα ό διεκθντοῦ ότι την προσκοινοῦθε!... "Ε! "Ε! "Ε! διάβολε!... πως μπορείς νά τά βάλεις μ' ένα διεκθντοῦ της "Αστνονιάς... Μπορεί μέσα σέ μιá μέρα νά σου σεαρώση έντε καταγγελίες και νά σε κλάιη τού όλο σου τά χρόνια στη φυλακή... "Έτσι έγώ ήμουν έντελως ήσυχο.

— "Όπτε, είπαμε τότε όλοι με καταλήλι, ή γυναίκα σου δέν ήταν φιληνάδα τού διεκθντοῦ της "Αστνονιάς;

— "Όχι... όχι... άπάντησε έκείνος. "Αργότερα όμως ό διεκθντοῦ της "Αστνονιάς, καθάινοντας όσα νεκροοροφίαν εις βάρος του, θέλαμε νά γνοσκή τη γυναίκα μου... Ναι, γιά... τη γνοσκή και γίνωρα φίλος... Μά τόσο τὸ καλύτερο γιά μένα... "Έτσι ήμουν άξια πὸ ήσυχο ότι δέν θα τοιμώσε νά την κριτάξη κανείς, γιατί τὸ ψέμμα που διέδωδα έγώ είχε γίνει πραγματικό... "Ε! "Ε!... πως μπορείς νά γίνη άντίχρος στον έστω ενός διεκθντοῦ της "Αστνονιάς... Είχα βωή την ήσυχία μου στο ζήτημα της σεζορικής πιστεύω... Μά ή μοίρα ζήλαρε την εντιμια μου και ό Χάρος μου άραξε την πιστή μου "Αλιόνα... Χι... Χι... Χι... Χι...

"Επειτα από την άποκαλήρη αὐτή τού χήρου, όλοι έμειναμε σιωπηλοί.

Τέλος ό διάζος κρυφίωσε:

— "Ωραία! "Ωραία!... "Ο Θεός νά δώσει νά έναπαυτοσίρη και νά σου μείνη πιστή κι' ή δεύτερη γυναίκα σου, όσο κι' ή πρώτη...

Τή γνώρισε κι' έγιναν φίλοι...

